

Läts, nink naine pöim eddesi, seni kui ütš töine naine teed möda tulli, sis hõigas tedda nink üttel: „kohhes rut Kirsti, tulle, mes ma ütse; Mäe-Marril jo süllätäus káen! tüttrik kui törrikenne, immelik suuv lats, silma kui jánnessel, ja kange kaal, nink pá pisti; kúl ta kehwa emma pea ár-ravárap! —“

Üts teopois läts möda, naise tagganiwa. Pois jõudis eddesi kubja lähhudále; kubjas áh-wárdas: „oh! sa laisk, kos mo lep, páiw suren kórgen jo!“

Pois: „áрге pandke pahhas, pai kubjas, juttu jái te páál kullema. Oh! immetust! sedda kenna Marri, kes ni uhke olli, kubja árrapólg, ja moisa-poisí mahhaját; nüüd tál káen!“

Kubjas: „mes sis Marril om?“

Pois: „nüüd Mäe-perremihhel immeteggo koddun! Marril tüttrar, jánnessel nággio ja soe modo; emmale wótnu wasta kui nárrises.“

Pois läts tö mannu, nink kubjas üttel omma emma wasta: kae nüüd kórki, ni allandap Jummal suur rahwas; sáál ta nüüd om, ilma immes, rahwa narus! Minge ommete, emmakenne, máese kaema.

Tõisel páiwal iste Mäe Johanni naine fengi were páál, latskenne olli tal süllen, ja ta kuts omma meest nink üttel: „Johann kae nüüd sin-na ka weikest tüddrikut, ma ei tunne tál middake wikka ollewat. Kubja wanna emma ütles, et tal soest sadu hádda; jobba ta weidikesse tedda arsi, we pále tek sõnnu, ja mõsk, ja walget pulbrit

and ka, õddangul lubbas soe karwu tuwwa ja suitsutaba. Murreta sinna silmawalgukses mõnd koppikat rahha walmis; pari sukke ja wó anni tälle jo waiwa wasta.“

Mees kaie latsel pále nink ütles: „mes minna nüüd sest latsel tunne; mul eddimenne sáras weikest nátta. Sadame ta hommen kirko mannu, et ta risti nimme alla saap; tekko sis Jummal, mes ta teep; piddo woime iks perran pidada.“

Pühapäiwal kui kirku perramest weri lausti, kónneliwa naise káarkambre láwwe een: „ollete kuuldnu Mäe-Johanni noriku lukku? temma olli sut áhmatanu, ja nüüd ródkwat lats kui sussi, ja káandwat silma kówweride ja nárrisewat rinna otsan, et ta wai lahki kissuse. Meie wanna emma káup tedda arstima.“

„Tühhi!“ wastap töine naine, sáras ei arsti keake; meie úlleaija-rahwas omma tedda nánnu, ta om õigede ni lodu, karwane kui sussi ja ján-nese pá!“

Kolmas naine náitap káega ja ütles: „kae kas na ei tulle, kats runa een, kállitse mõllemba rattil, Marri noremb welli ratsal, kes muud kui Mäe ristiatsse rahwas! Oh! pattu, sáras weel pühha kotta tuwwa!“

Wadderi látsi sisse, kirko-prowwa tulli kirku wálja láwwe pále; naise terretiwa nink wóttiwa jutto úlles: „Prowwakenne, ollete kuuldnu, soe poig wijas táamba ristma? Mäe norik tonu soe poja ilmale! kaege kos wadderi, kuis ná tedda